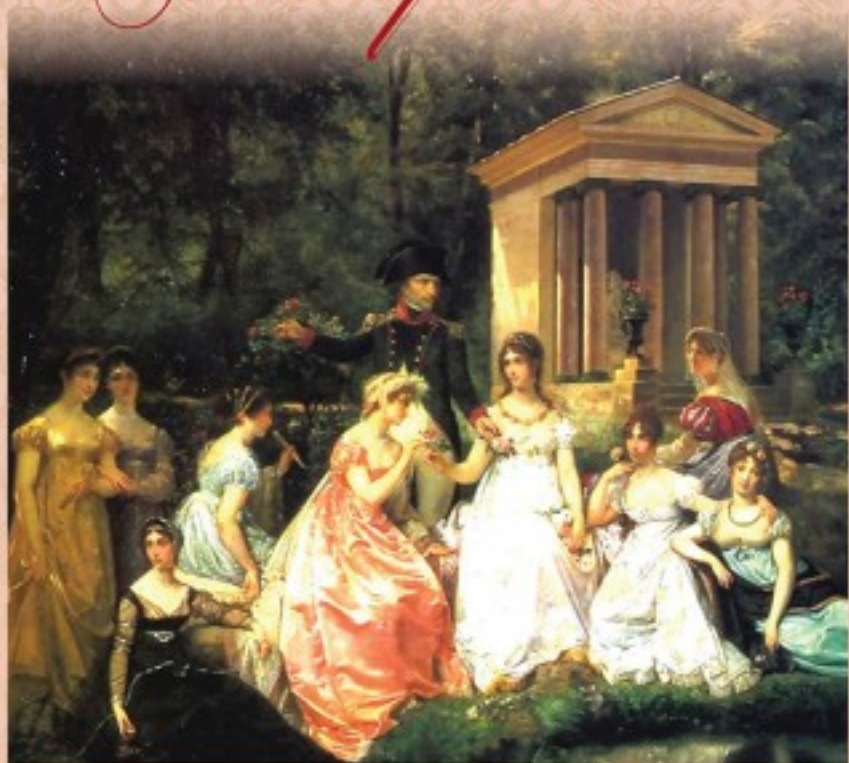

JANE BANKSOVÁ

ČS

Lasky

*Napoleona
Bonaparta*

— Galantní román —

Jane Banksová

*LÁSKY
NAPOLEONA
BONAPARTA*

Galantní román

Jane Banksová

*LÁSKY
NAPOLEONA
BONAPARTA*

Galantní román

Motto:

Lépe by bylo nežít, než nezanechat stopy po svém žití.

Napoleon Bonaparte

© Jane Banks, 2012

Translation © Judita Košátková, 2012

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-88-6

PROLOG

Za letní bouřkové noci v Ajacciu, na ostrově Korsika, dne 15. srpna roku 1769, bylo vše připraveno k blížícímu se porodu. Nad Marií Laetitií Ramolinovou stála porodní bába a její pomocnice otírala z čela rodičky pot.

Bouchání okenic občas přehlušovalo bolestné sténání, ale dítěti se stále nechtělo na svět. Marie byla už viditelně unavena a oči jí zesklivatěly malomyslností.

„Hodně krvácí,“ špitla pomocnice. „Asi ji ztrácíme.“

„Já vím,“ přikývla porodní bába. „Zatlačte, jde nám to dobře,“ obrátila se k rodičce. „Děcko jde zadečkem napřed, proto ty průtahy. Brzy se už z něho budete radovat.“

Marie se mdle pousmála, naposledy silně zatlačila a prudce vykřikla. Potom ucítila tlak v podbřišku a po něm už konečně úlevu po dlouhém, vysilujícím porodu.

Pomocnice děcko zavinula a řekla Marii: „Podívejte se, má na zádech mateřské znaménko ve tvaru půlměsíce. Je to cvalík, předurčený k velkým činům.“

Položila děcko na bílé lůžko vedle rodičky a spěchala o narození dalšího z potomků informovat jeho otce Karla Bonaparta. Malý Na-

poléone Buonaparte, jak byl později zapsán do matriky, se měl čile k světu a brzy se už dožadoval matčina prsu.

Sařena našla netrpělivého otce novorozeněte, šlechtice Karla Bonaparta, který vzbuzoval od pohledu respekt, jak kráčí po chodbě sem a tam. Když se z úst sařeny dozvěděl, že se mu narodil další syn, chtěl nejprve vidět svou ženu i potomka a hned nařídil svým mužům, aby slavnostně vystřelili z děla a oslavovali společně s ním.

Téměř s pokorou vešel do místnosti, kde pozdvihl ruku své ženy k polibku, neboť ji skutečně zbožňoval. Upřímně se radoval z každého potomka, kterého mu Marie povila, protože děti miloval.

Ozvaly se rány z děla a hned potom služebníci vyvalili sudy s vínem. Karel Bonaparte ještě krátce postál nad svou chotí, a když viděl, že usíná únavou, odešel slavit s ostatními. Nastala pitka, která se táhla až do časných ranních hodin, pak už jeho muži usnuli opilí vínem a medovinou.

Když znovu před polednem vyhledal Karel svoji ženu, usmála se na něho a on prohodil: „Ještě před dvěma měsíci by byl náš syn Italem. Teď, když si Korsiku podrobila Francie, je jejím dítětem. Snad je to tak lepší, ale to teprve ukáže budoucnost.“

Sotva však uplynul nedlouhý čas, zemřel Napoleonovi Bonapartovi otec. Byl to obrovský šok pro jeho rozvětvené příbuzenstvo, hlavně ale pro Marii Laetitii Ramolinovou. Právě pozorovala, jak si maličký Napoleon hraje na nádvoří s dětmi sluhů. Házeli kamenem do dálky a Napoleon rozbil při hře okno. Všude ale panoval smutek, takže ho vlastně nikdo ani nenapomenul.

Jeho matka pak jen bezmocně přihlížela, jak její rodina na Korsice prudce chudne a synek Napoleon se svými šaty příliš neodlišuje od chudých dětí sluhů. Chodil s ostatními dětmi hledat něco k jídlu.

Ačkoliv Napoleon postavou dosahoval střední výšky – nebyl nijak výjimečně malý – často v dětských pranicích zvítězil.

Všechny sváry ale byly vždy zapomenuty, jakmile dorazili k moři. Tam se děti potápěly pro ústřice a na provizorních prutech se

jim občas podařilo ulovit také ryby. Ony samy v té chvíli stály na skaliskách, vedoucích ke zpěnému moři, a malý Napoleon měl přitom pocit dobyvatelů, o nichž s otevřenou pusou slýchal od válečných invalidů, které vždy doma pohostili z nevelkých zásob jídla.

Jednoho dne malý Napoleon našel potrhanou rybářskou síť z doby blahobytu, na který si už vzpomínal jen matně. Okamžitě začali se staršími kamarády vyrábět člun a trvalo jim velmi dlouho, nežli ho mohli spustit na moře. Dívky mezitím spravovaly síť a Napoleon si přitom povšiml krásného děvčete svého věku, které bylo z nedaleké vesnice. Celý udivený svými pocity k ní kolem ní kroužil, nosil jí sladké plody a stal se doslova jejím kavalírem.

Sotva v člunu chlapi vypluli na volné moře, podařilo se jim vytáhnout síť plnou rybek. Napodruhé se ale člun převrhl a mladí námořníci plavali rychle směrem ke břehu. Byli ze ztráty člunu posmutnělí, ale v lesích rostlo našťástí v té době plno plodů a hub, kterými si lidé v Ajacciu zpestřovali jídelníček.

Matka Marie si s láskou v očích povšimla, že její syn se bije s klacíky místo meče s ostatními chlapi, a nechala mu proto vyrobit dřevěnou šavličku. Její ratolesti se rozzářily oči a od té chvíle to byla Napoleono-va nejoblíbenější hračka.

Jednou se vracel domů loukou, když uviděl onu krásnou dívku z nedaleké vsi. Představila se mu jako Giacomietta a upletla mu z květů věnec do vlasů.

Zmatený Napoleon jí zhotovil prstýnek z trávy.

„Já nechci takový, chci zlatý,“ zkrabatěla jemně pihovatý nosík.

„Až budeš mojí ženou, dám ti spousty takových.“

Giacomietta se na chvíli zamyslela a pak řekla: „Možná se stanu tvou ženou. Až budeme dospělí a ty bohatý.“

Lásky Napoleona Bonaparta

„Jen jestli tě budu ještě chtít. Možná si jednou vzpomeneš na můj z lásky uvitý prstýnek z trávy,“ dodal Napoleon ublíženě a odkráčel.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ strachovala se o něho Marie, když se vrátil domů. „Bála jsem se, kde je můj chlapeček.“

„Mamínko, nemusíte mít o mě strach. Mám svoji šavličku,“ napřímil dřevěnou hračku s vážností vepsanou ve tváři.

„Proboha, můj malý, co z tebe jednou bude?“ povzdychla si Marie Laetitie.

„Budu vojákem,“ řekl hrdě Napoleon.

„Dá-li bůh, vydobudeš zpět majetek a slávu našeho rodu,“ pronesla matka vážně a hleděla za ním, jak kráčí do maštale dát svému nejoblíbenějšímu hnědákoví pár jablíček, která cestou utrhl v sadě. Jako by si chtěla vrýt do paměti jeho podobu, nežli dospěje a odejde nadobro z rodného domu.

KAPITOLA I.

Mladičský Napoleon Bonaparte se hnal usilovně za splněním svého snu a podařilo se mu nastoupit do vojenské školy v Brienne, čímž skončilo definitivně jeho dětství.

Byl velice ctížádostivý a nadaný, proto zastiňoval ve výuce své vrstevníky. To, co pro ně bylo nové, už mladý Napoleon bravurně zvládal. Byl zvyklý z dětství jezdit na koni i bez sedla a základům šermu ho naučili vojenští veteráni, kteří navštívili jeho rodnou Korsiku. Také trénoval šermířské výpady se svými kamarády, přičemž ovládl pár triků, které se mu nyní hodily. Proto se zdálo, že ho samotný výcvik trochu nudí.

Naučil se brzy zacházení se skutečným dvouručním mečem, postojům a pohybům při šermu a také práci nohou. Ovládal základní polohy zbraně, útočné akce a odvety, odzbrojení nepřítele i metodiku výcviku. Na všechny fingované zápasy se pečlivě připravoval, a když vystihl protivníkovu slabinu, většinou ho porazil.

Zdálo se, že boj a studia jsou jeho jedinou láskou, ale brzy se ukázalo, že jeho druhou vášní jsou ženy.

Když mu bylo šestnáct let, uviděl jednoho dne, jak kolem něho kodrcavě projíždí kočár s mladičkou, anticky krásnou, ale trochu pobleďlou dívkou.

Rozhlížela se nervózně kolem, jako by čekala odněkud pomoc, a jejich oči se na chvíli střetly. Bonaparte si najal drožku, aby ji mohl sledovat, a když zastavila před honosným domem, dal si o ní zjistit všechny dostupné informace. Neměl sice dost prostředků, ale pocházel z rodiny drobných šlechticů a byl na to velmi hrdý.

Jednoho dne ji spatřil, jak kráčí se svou vychovatelkou, nesoucí breviář, do kostela, a také vešel dovnitř. Poklekl nedaleko od krásky a co chvíli udělal na kolenou pár kroků směrem k ní.

„Pojďte, utečeme,“ špitl jí náhle do ucha.

Dívka se zprvu zatvářila nechápavě, ale pak jí tvář pokryl ruměncem a ona rychle přikývla. Prchli staré vychovatelce a zastavili se celí udýchaní až v parčíku vedle fontány. Tam ji vzal Napoleon za ruku a oba usedli na zdobenou lavici.

Krásné dívce se v očích třpytily slzy a Napoleon se jí zeptal, proč je tak smutná.

„Jestli vám někdo ublížil, zabiju ho,“ načepýřil se jako mladý kohout.

„Přijela jsem do Brienne uzavřít sňatek s hrabětem. Starým hrabětem, je mu už přes šedesát let. Naší rodině se jedná o jeho titul a hlavně o jeho jmění,“ svěřila se mu.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se mladík naléhavě.

„Jmenuji se Desirée Claryová, Napoleone. Nedělejte, že mé jméno neznáte. I já jsem si o vás nechala zjistit pár informací.“ Usmála se na něho a Napoleonovi se zdálo, jako by v ten okamžik vyšlo nad nimi slunce. „Nemůžeme jen tak prchnout,“ zvážněla dívka.

„Máte pravdu, vyzvu hraběte na souboj.“

„Hlupáčku, vyhodili by vás ze školy.“

„I tohle víte?“ stiskl její ruku, až jí tvář polil opět ruměncem. „Víte vy co, Desirée? Už brzo pojedou studovat na vojenskou školu do Paříže. Pojďte se mnou, pak uvidíme, co dál.“

Desirée překvapeně mlčela a prohlížela si zatím jeho postavu i tvář. Byl jen průměrného vzrůstu, ale dosti svalnatý. Z jeho kulaté tváře vy-

stupovalo vysoké čelo a mírně orlí nos. Jeho oči byly bystré a plály mu v nich neustále živé ohníčky. A vůbec sršel stále energií, kamkoliv přišel.

„Jestlipak vám už někdo řekl, jak jste krásná? Až se bojím dýchat. Jste jako květ růže, na kterém se trpytí rosa.“

„Dobře, Napoleone, uprchnu s vámi do Paříže, ale doufám, že toho nikdy nebudu litovat,“ zadívala se mu do uhrančivých očí.

„Ne, má nejdražší Desirée, to nedopustím,“ pronesl a lehce ji políbil na malou ručku.

Roku 1785 skutečně opustil Napoleon Bonaparte s Desirée Claryovou Brienne a vydali se na cestu do Paříže. Jeli kočárem, ve kterém bylo dosti dusno a Desirée se stále ovívala a bystře sledovala cestu. Co chvíli odhrnula vybledlou záclonku, skýtající jen malé útočiště před nepřijemným sluncem.

Kromě nich seděl v drožce potící se pastor, otírající si pramínky potu ze své sádelnaté tváře, a žena s malým psíkem. Sotva se ho Napoleon pokusil pohladit, zahryzl se mu do ruky. Desirée mu ovázala zraněnou ruku bílým šátkem.

V Paříži, která se jim oběma zdála veliká a plná nezvyklého ruchu, dostal Napoleon vysoké teploty a rána od psíka mu zhnisala. Několik dní blouznil. Když konečně otevřel oči, zjistil, že je ve špitálu a neda-leko něho sedí Desirée.

„Řekl jsem, že se o vás v Paříži postarám, a zatím pečujete vy o mě,“ zadíval se do její tváře.

„Nemusíte mít o mě strach, mám ve městě hodnou příbuznou, která mě chápe a vzala mě bydlet k sobě. Jen doufám, že mě tu rodina nevyptává.“

„Také doufám,“ protáhl se Napoleon pružně jako kočka. Náhle se posadil na lůžku a pravil: „Nebudu tu už ležet jako lazar. Musím okamžitě nastoupit do školy. A také vám chci být konečně oporou.“

Napoleon Bonaparte se pilně věnoval studiu na zdejší vojenské škole a stále více se začala projevovat jeho tvrdohlavost a nepříjemná kousavost. Choval se často nepříjemně i k Desirée, za což se jí vždy kajícím omlouval a nosil jí pak kytice květů.

Když se však pokusil o intimnější sblížení, Desirée ho vždy prudce odmítala s tím, že si to nejcennější, co má, tedy nevinnost, nechá pro svého manžela.

Po krátkém čase pozval Napoleon svou milovanou na ples. Šetřil na něj už několik měsíců a těšilo jej, jakou radost jí způsobil. Museli si na tuto společenskou událost půjčit šaty, které byly vskutku krásné. Když se mu v nich Desirée ukázala, teprve tehdy pochopil, že je opravdu vtělený půvab. Vypadala jako sama bohyně Afrodita, vystupující z mořské pěny.

„Co se na mě tak díváte?“ znejistěla Desirée. „Mám snad nějakou skvrnu na šatech?“

„Ne,“ polkl naprázdno Napoleon. „Jste v nich jen velmi krásná.“

Venku už je čekala nájemná drožka, která je dovezla před novotou zářící, ve stylu klasicismu vystavěnou budovu. Napoleon Desirée nabídl rámě a oba vešli dovnitř. Ples právě začínal a on řekl své přítelkyni: „Zapomněl jsem vám prozradit menší drobnost. Nejsem bravurní tanečník. Spokojím se s tamtím místem u stolku.“

Celou noc hleděl na svou Desirée, jak jde od tanečníka k tanečnickovi a radostně se směje. Kroužilo kolem ní plno mužů z význačných rodin a Napoleon začínal žárlit. Uviděl Desirée, jak odchází s jedním z kavalírů na terasu. Když se dlouho nevraceli, vydal se za nimi. Tam spatřil, jak ji neznámý muž líbá na rty.

„Tak tohle je ta nevinnost, pro kterou jsem si vás tolik cenil?“ přeljel Napoleon Desirée chladným pohledem. Trochu se potácel, přioopilý vínem, ne však do té míry, aby nevěděl, co činí.

Obrátil se k neznámému muži a tvrdě řekl: „Pane, vyzývám vás zítra na sedmou ranní na duel v šermu. Dostavte se prosím na louku za městem, nedaleko staré sýpky na obilí.“ Poté cvakl podpatky, mírně se uklonil a vydal se ven z tanečního sálu.

„Bude mi ctí,“ uslyšel ještě za sebou výsměšný hlas neznámého soupeře.

Desirée za odcházejícím Napoleonem běžela a plakala. Snažila se ho přesvědčit, aby souboj odvolal, ale on s ní smýkl a řekl: „S děvkami se nebavím.“ Pak už jen spatřila jeho siluetu, když definitivně odcházel pryč z budovy.

Druhého dne časně ráno se oba soupeři sešli na stanoveném místě. Jako sekundant se dostavil i Napoleonův přítel ze studií Pierre Genes, který domluvil alespoň to, že oběma soupeřům postačí souboj do první kapky krve. Bonapartův sok si samozřejmě přivezl také sekundanta.

Pierre musel zprvu tišit temperament rozlíceného Napoleona, který se dal přemluvit jen velmi obtížně a chtěl za každou cenu hlavu nepřítele.

Opodál stála u kočáru Desirée, bledá a krásná, se sklopenou hlavou. Zašla po chvíli, zatímco se Napoleon rozcvičoval, za Pierrem a usilovně se snažila ovládnout pláč.

„Tenhle souboj nemá cenu, je absolutně zbytečný,“ pohlédla na sekundanta vážnými očima.

„Myslím, že se koná kvůli vám,“ obrátil k ní trochu drze tvář.

„Ano, ale jak jsem zjistila, je ten pohledný kavalír hrabětem a navíc dosti bohatý. Chceme se oddat a žít spolu.“

„Cože? Vy a hrabě d'Audoubert? Takový sukničkář? Obalamutil vás, jak vidím, skvěle.“

„To jsou samé pomluvy,“ napřímila se Desirée. „Nechci žít celý život v bídě. A navíc, hrabě d'Audoubert je skvělý šermíř. Musíte, Pierre, tomu duelu zabránit.“

„Teď už to nejde. Napoleon by odmítnutím boje získal aureolu zbabělce. Jste zřejmě předurčena k tomu, abyste muže tahala do malérů.“

„Vy mě nemáte moc rád, vidíte, Pierre Genesi?“

„Ne, nemám,“ odpověděl sekundant pravdivě, lehce se uklonil a kráčel volným krokem směrem k sokům.

Rozpoutala se nelítostná řež mezi dvěma mladými muži ovládajícími zručně svoji zbraň, ačkoliv Napoleonovi nevyhovoval kord tak dobře jako meč.

Bonaparte sekal kordem jako rozlícený sršeň. Po chvíli hrabě d'Audoubert zakopl o drn a padl na záda. Hleděl vytřeštěnýma očima na svého soupeře v očekávání toho, co ten učiní.

Napoleon se znechuceně odvrátil a pohlédl na vzdálenou Desirée. V poslední chvíli se pak prudce otočil a hnán šestým smyslem se vyhnul smrtící ráně, kterou mu chtěl sok zasadit. „Jsi slizký jak had!“ vykřikl Napoleon a sekl d'Audouberta do paže. Ten se skácel na zem a začal se bolestivě svíjet. Rána začala okamžitě silně krváčet.

„Musíme ho převézt k lékaři, jinak vykrvácí,“ poplácal Pierre svého přítele po rameni. „A ještě něco: té krasotince se vyhni na sto metrů. Není pro tebe dost dobrá, to mi věř.“

Oba sekundanti vzali tělo raněného hraběte, každý z jedné strany, a nesli ho směrem ke kočáru. Pierre se nabídl, že pojedje s Napoleonovým sokem a sekundantem v kočáře k nejbližšímu lékaři, zatímco Desirée s vítězem duelu osaměli na neudržované louce a hleděli jeden na druhého.

„Snad bychom měli jít a najmout si drožku,“ zamračil se Bonaparte a přemítal o slovech svého přítele.

„Napoleone,“ vytrhl ho ze zamyšlení Desiréein podmanivý hlas, „jste tak statečný! Rozhodla jsem se žít s vámi; co na tom, jaké výhody by měl sňatek s d'Audoubertem... Já vás miluji,“ vydechla mu horce do ucha, jakmile se k němu přivinula.

„A když jste se od toho frajířka nechala líbat na plese, proč jste tak závažný cit pošlapala?“

„Víte, říkal mi plno krásných slov a navíc je to hezký muž, který se do mě zamiloval na první pohled... Nabízěl mi ihned sňatek.“

„O tom jsem nevěděl. Chápu, jak je to pro vás těžké rozhodnutí. Já jsem duší i srdcem voják a sotva byste u mě našla peněz nazbyt či záze-
mí, ale pokud se rozhodnete žít se mnou v nejistotě s vědomím toho, že mě ve válce mohou zabít, nabízím vám své srdce. Ale musíte mi už být bez výhrad věrná až do mé smrti, a já vám na oplátku nabízím lásku k vám i k dětem, které přijdou.“

„Vy mi nabízíte sňatek?“ polekala se trochu Desirée. „Nevím, zda bychom mohli své děti vrhnout do takové nejistoty.“

„Dobře, rozmyslete si to,“ začal Napoleon kráčet loukou pěšky směrem k civilizovanějším oblastem Paříže.

„Počkejte ještě,“ doběhla k němu Desirée s uzardělými tvářemi.

„Přála bych si dát vám zástavu naší lásky,“ pousmála se a nabídla mu své rty. „Chci, aby váš polibek smyl ten, pro který jste se rozhodl k souboji. Už nikdy nedám jinému muži to, co toužím dát vám.“

Napoleon mírně znejistěl. V hlavě mu zněla Pierrova slova, ale ne-
dbal jich a lehce políbil Desiréeiny nezkušené rty. Chutnaly sladce a on je vychutnával a oči měl přitom zavřené.

„Dost, už dost,“ smála se a oba se vzali za ruce a kráčeli pak společně travou.

„Velmi mě tlačí boty,“ postěžovala si po chvíli a sundala si střevíčky. Šla bosky rosou a Bonaparte zahlédl její kotníček a musel uznat, že je krásně útlý, jako nožka klisny.

Cestou si povídali a Desirée mu prozradila, že pochází také z chudých poměrů. Neměla ale příměs šlechtické krve jako on.

„Jediné, co mám, je můj půvab,“ pronesla Desirée neskromně. „Až zestárnu, neštěkne po mně ani pes. Hlavně neříkejte, že to není pravda.“

„Až budete moje, budu nejšťastnějším mužem z celé Paříže,“ řekl pravdivě. Byl zvyklý taktizovat i ve vztahu s Desirée, ale jinak většinou pověděl to, co si opravdu myslel, což ho dostalo už vícekrát do velkých problémů.

Konečně se dostali do míst, kde jezdily drožky, Bonaparte přeskočil plot a natrhal Desirée u malého domku velký puget růží. Potom se odněkud vyřítil hlídací pes a chytil Napoleona za lem úzkých, béžových kalhot. Napoleon se rychle vrátil zpět k Desirée a podával jí růže.

„Máte ruce do krve rozpíchané od ostnů,“ vytáhla dívka starostlivě ze záhadří vyšívavý kapesníček a začala mu otírat krev z rukou.

„Ta bestie mi roztrhla kalhoty,“ podotkl Napoleon.

„Máte je rozpárané až... nahoru,“ sklopila cudně oči.

„Skoro jste viděla i to, co by vám mělo být utajeno až do svatební noci,“ rozesmál se Bonaparte, protože Desirée byla rudá jako pivoňka.

„Už jste mi odpustil, drahý? Myslím ten jediný polibek od hraběte d'Audouberta,“ hleděla na něho úzkostlivě, zatímco se usadili v drožce.

Napoleon se krátce zamyslel a pak řekl: „Ano, ale jemu ne. Desirée, více už se o tom nebudeme bavit. Ale jestli mi budete nevěrná jakýmkoliv způsobem znovu, ztratíte mou důvěru a lásku. Myslím to zcela vážně.“

„A já budu myslet už stále pouze na vás,“ usmála se a dodala: „Chtěla bych nosit s sebou pramínek vašich vlasů. Byl byste tak stále se mnou.“

Napoleon vytáhl kord, odřízl jí pramen svých vlasů a podal jej Desirée. Ta otevřela medailonek s portrétem své matky, který jí visel na krku, a vložila do něho pramínek Napoleonových vlasů.

Bonaparte odvezl svou milou až před dům její vzdálené tetičky a rozloučil se s ní slovy: „Teď mě čekají povinnosti a budu pár měsíců mimo Paříž. Vždyť víte, jsem voják a vojna je moje druhá milá. Tak na mě myslte. Nemám rád průtahy, proto přijměte tento dárek,“ otevřel krabičku. Byl v ní stříbrný prstýnek s jedinou perlou. „Nemám bohužel prostředky na zlatý, ale přijměte prosím ode mě tento zásnubní prsten.“

„Napoleone, já nemám slov,“ navlékla si ho a padl jí jako ulitý. „Doufám, že až se vrátíte zpět,“ podotkla Desirée, „poobědváte se mnou u mé tetičky. Je to moje jediná garde.“

Napoleon se vyklonil z kočáru a ještě ji naposledy políbil, zamával a kočár se vydal směrem k vojenským kasárnám. A Desirée za ním okouzleně hleděla tak dlouho, dokud jí nezmizel z dohledu.

V kasárnách ho vyhledal jeho sekundant a přítel Pierre Genes a okamžitě spustil vodopád slov.

„Doufám, že ses zase nezapletl s tou samičkou. Je vypočítavá a nestálá, takovou najdeš tady v Paříži za každým rohem. Používá svou krásu jako zbraň a opět by tě uvrhla do dalšího maléru. Půjde vždy tam, kde je to pro ni nejlepší, a nebude se obracet zpět. Nevěř jí, je to rada od přítele, kterému na tobě záleží - na rozdíl od ní.“

„Pierre, už nechci slyšet ani slůvko, které by ji hanilo jakýmkoliv způsobem. Právě jsem se s ní zasnoubil. Je čistá jako lilie a podala mi důkaz své lásky.“

„Ona jako vážně... opravdu se s tebou...?“ znejistěl Pierre.

„Blázníš?“ vyjevil se Bonaparte. „Jen mi dovolila, abych ji políbil. To nejcennější si nechává pro svého manžela a v tomhle je opravdu zásadová, vím to sám. Už mnohokrát jsem ji chtěl obejmout, ale vždy mi vyklouzla a řekla, že až po svatbě.“

Právě v tu chvíli se ozval hlas trubky a oba přátelé se odebrali na vojenské cvičiště.

K večeru, když Napoleon hřebelcoval koně, matně si vzpomínal na svého ryzáka z dětství. „Ten kuň měl charakter,“ zabručel, a když zjistil, že jedna klisna kulhá, mluvil k ní a přitom jí velmi jemně osahával přední nohu. „Tak co je, holka?“ Teprve potom si všiml, že má v kopytě zaražený kámen, a jemně ho odstranil.

V následujících měsících měl být převelen se svým plukem na vzdálené místo, kde se nacházelo cvičiště pro dělostřelectvo. Čekal ho dlouhý čas bez Desirée a uvědomil si, že se mu po ní už teď stýská. Večer se tedy tajně vydal přes vysokou zeď ohrazující kasárny a spěchal